

никотин. Тук символният намек е повече от очевиден, в него има някаква заплашителна двусмисленост. В света на капитала „Никотиана“ се издига като анчар, все по-мощно и все по-мощно, излъчвайки своята отрова и смъртоносни изпарения. Тя вече олицетворява не само властта на парите, на тютюневите магнати, тя в същото време представлява един смразяващ, самоиронизиращ се намек за дълбоката същност на този свят, за края му, за гибелта. Тя е пронизала с отровата си всеки, който е попаднал в нейните сфери. Борис е предварително отровен, в неговото влечение към „Никотиана“ има нещо сомнамбулно, непоносимо и катастрофално, това е влечение към отровата, към смъртта. Той не може да се свърже с никоя друга фирма с почтено буржоазно име. Защото никоя друга не носи тая ехидна двусмисленост, никоя друга не изразява в такава цинична откровеност и едновременно иронична недоизказаност съдбоносното, гибелно значение на капитала за човека, както тоя сторък октопод, наречен „Никотиана“. За Борис тя е наистина съдба, тя е повече от едно предприятие, което носи пари. Тя е една представа, която той носи в душата си, без да е имал време да я анализира, да открие опасния ѝ смисъл. Той я приема съзнателно само с едната ѝ страна, която означава мощ, пари, слава и власт, за другата не се замисля, там неговото влечение е несъзнателно, хипнотично пристъпване към пропастта. Случва се така, че тоя най-демоничен представител на тютюневия свят се превръща в служител и жрец на чудовищното божество „Никотиана“, те са създадени един за друг. Сякаш никой друг човек освен Борис не изразява така ярко законите на тоя свят, където царува „Никотиана“.

Ето тоя страхотен призрак стои между Борис и Ирина. Заради него Борис е забравил всичко на света, превръща се в един автомат за печелене на пари, в нечовек, маска на човек, зад която няма нищо. Той достига върховете на обществото, най-голяма мощ и власт, най-много слава и влияние с цената на нещо много страшно – като загубва човешката си същност. Той е изпразнен от морално съдържание, той престава да изживява всяко човешко чувство, защото всичко, което е имал, е сложил в подножието на своя идол – „Никотиана“. Същото е и с Ирина. За да достигне върховете на обществото, блясъка и разкоша, за който е мечтала, тя също загубва човешката си стойност, превръща се в платена жена, хладна развратница, студена търговка със себе си. „Никотиана“ я заплита